

Asociația Creștină Sabina Wurmbrand
Căsuța Poștală 12, OP 74
București, 062580, România
Email: apel@asociatiacrestinasabinawurmbrand.ro ;
Pagina Web: http://asociatiacrestinasabinawurmbrand.ro

Iunie 2018

"Da, mie, care sunt cel mai neînsemnat dintre toți sfinții, mi-a fost dat harul acesta să vestesc Neamurilor bogățiile nepătrunse ale lui Hristos" (Efeseni 3:8)

Pastorul Richard Wurmbrand a suferit 14 ani în închisorile comuniste din România. Soția sa, Sabina, a fost deasemeni închisă pentru credința sa în Hristos aproape trei ani, în unele din aceleași închisori

Dintr-o meditație biblică nepublicată a pastorului Richard Wurmbrand:

Cunoaștem Noi Bogățiile Lui Dumnezeu?

Un cerșetor a spus odată unui împărat: "Dacă vrei să-mi dai ceva, trebuie să o faci respectând o condiție." Împăratul, care nu întâlnise vreodată un asemenea cerșetor, a întrebat care este condiția. "Trebuie să-mi umpleți cu vârf castronașul," spuse cerșetorul. "Eu nu sunt cerșetor! Pot să îți umplu micul tău vas chiar și cu diamante", a răspuns împăratul și a ordonat să se facă asta. Multe pietre prețioase au fost turnate în castron, dar dispăreau în momentul în care ajungeau în vas. Atunci, împăratul a spus furios: "Chiar dacă întregul meu regat dispăre, nu pot permite ca acest cerșetor să mă facă de rușine". Dar diamantele au continuat să dispară. În cele din urmă, împăratul l-a rugat pe cerșetor să-i spună secretul vasului de cerșit. "Este făcut din EUL uman, din egoism", răspunde cerșetorul. "Se bucură de toate, dar rămâne mereu gol, flămând, niciodată mulțumit". Mașini luxoase, conturi bancare consistente, case frumoase, poziție și reputație înalte sunt doar provocări pentru EUL nostru de a cere mai mult.

Există totuși un mod în care acest "vas fără fund, al egoismului uman" să fie umplut. "Bogățiile nepătrunse ale lui Hristos" pot umple "castronul fără fund al egoismului uman". Cum? Evanghelia povestește cum doi dintre discipolii lui Iisus, Iacov și Ioan, au venit la el spunând: "Dă-ne", I-au zis ei, "să ședem unul la dreapta Ta, și altul la stânga Ta, când vei fi îmbrăcat în slava Ta." "Ei nu au știut ce cer." Iisus le-a spus ucenicilor Săi: "oricare va vrea să fie mare între voi să fie slujitorul vostru și oricare va vrea să fie cel dintâi între voi să fie robul tuturor. Căci Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața răscumpărare pentru mulți!" (Marcu 10: 37-45) Astfel, bogățiile nepătrunse ale lui Hristos "au fost descrise de Domnul Isus Însuși: Fiul lui Dumnezeu Însuși fiind robul nostru și îl urmăm ca jertfă pentru adevăr. Singura glorie adevărată este renunțarea la slavă. Chiar și faptele cerești își aruncă cununile înaintea scaunului de domnie al lui Hristos. (Apocalipsa 4:10)

În timpul comunismului, mii și mii de creștini au primit aceste "bogății ale lui Hristos". Domnul Isus a spus: "Robul nu este mai mare decât stăpânul său. Dacă M-au prigonit pe Mine, și pe voi vă vor prigoni." (Ioan 15:20) Creștinii care stau liniștiți în Lumea Liberă trebuie să caute urgent "aceste bogății ale lui Hristos" prin cercetarea fraților și surorilor lor, persecutați pentru credința lor. Suferințele prin care trec ei sunt de neimaginat. Pastorul penticostal al unei biserici din Turda, România, fratele Deteșan Mircea descrie suferințele prin care a trecut sub regimul comunist: "În 1987, deși eram căsătorit cu trei copii, dar nefiind membru al partidului comunist, nu am putut obține un apartament, așa că a trebuit să locuim înghesuiți în locuința modestă a părinților mei. Poliția secretă comunistă m-a chemat în repetate rânduri, cerându-mi să fiu informatorul lor. Ei vroiau să știe cine sunt membrii bisericii, care sunt creștinii activi? Comuniștii mi-au spus: "Nu vă cerem prea mult." "Într-adevăr, nu prea mult", am răspuns: "Să fiu doar un Iuda! Și nu pot face asta." M-au amenințat că vor inventa ceva ca să mă aresteze. După doi ani de hărțuire, în 1989, am fost reținut de poliția locală. În fața mea era un ofițer de poliție secretă comunist care, pentru a mă impresiona, a scos pe loc cătușe și un baston de cauciuc și le-a așezat pe masă. Mi-a cerut să mărturisesc o minciună, că aș fi tipărit și difuzat pliante anticomuniste. În acel moment mi-au apărut în minte versetele din Biblie din Faptele Apostolilor 12: 1 și versetele următoare, cum regele Irod l-a prins pe apostolul Petru și l-a pus în închisoare. Vremea aceea venise și pentru mine. Timp de mai multe zile, am fost arestat dimineața devreme și eliberat la miezul nopții. De fiecare dată tortura era aceeași. Ofițerul m-a obligat în mod repetat în fiecare zi, începând de dimineața, să mă întind cu fața în jos pe podeaua din lemn. Mi-a pus cătușele și mi-a scos pantofii. Din nou și din nou, am fost lovit peste tălpile picioarelor cu bastonul de cauciuc. Apoi, după un timp, aceste bătăi erau întrerupte pentru aproximativ o jumătate de oră numai pentru a fi reluate, continuând ore întregi până noaptea târziu. Am strigat de durere, picioarele mele se umflaseră de nu le mai recunoșteam. Loviturile au continuat peste tot corpul. Într-o ultimă seară, ofițerul comunist m-a pus în genunchi, prinzând-mi mâinile cu ajutorul cătușelor în jurul unuia dintre picioarele mesei grele. Am văzut prin fereastră ceasul bisericii. Am început să mă rog și m-am gândit că sunt în comuniune cu alți creștini de afară care se rugau pentru mine. Am fost eliberat la miezul nopții, spunându-mi-se cu asprime că voi fi ucis dacă dezvăluia cui va tortura la care am fost supus. Pentru că nu puteam să mă țin pe picioare, m-am târât în genunchi spre casa mea. Am crezut că sunt în sfârșit liber, dar dimineața devreme, trei ofițeri ai poliției secrete au venit la mine acasă. Am fost dus din nou în aceeași cameră de interogatoriu. Un nou ofițer a strigat: "El este conducătorul bisericii care a refuzat să colaboreze cu noi!" A început să-mi dea cu pumnii în cap. Mi-au strigat: "Înțelege! Nu există alt Dumnezeu în această țară, decât noi, securitatea comunistă!" După-amiaza am fost lăsat acasă, fiind avertizat: "În următoarele trei luni te vom lichida, soția ta va fi luată de altcineva, copiii tăi vor deveni copii ai străzii. Atunci să te văd, unde va fi Dumnezeul tău?" Mi-a venit în minte versetul Bibliei din Psalmul 46: 1-2: "Dumnezeu este adăpostul și sprijinul nostru, un ajutor care nu lipsește niciodată în nevoi. De aceea nu ne temem, chiar dacă s-ar zgudui pământul!" Aceasta a fost la sfârșitul lunii octombrie 1989 și nu au trecut nici măcar două luni întregi, când "zeul securității comuniste", dictatorul Ceaușescu a fost împușcat împreună cu soția sa. M-am întâlnit cu fostul ofițer de Securitate care a mărturisit: "Într-adevăr, nu există alt Dumnezeu decât Dumnezeul vostru adevărat!" Aceste sacrificii sunt bogățiile de nepătruns ale lui Hristos care inundă inimile credincioșilor adevărați. (Pastorul penticostal Deteșan Mircea este acum implicat în lucrarea misionară creștină în Vietnam și Sudanul de Sud. N.E.)

Închisoarea comunistă Jilava.
Intrarea spre celulele subterane

Celulă cu paturi suprapuse, fără saltele, pe care deținuții erau obligați să doarmă. Soba, doar de décor, neîncălzită în nopțile geroase de iarnă

Fotografie a pastorului Richard Wurmbbrand în timpul detenției la Jilava

Creștini ajutați cu darurile voastre!

Baptist Român Condamnat de Comuniști la 20 Ani de Muncă Greă Pentru Întruniri de Studiu Biblic

Fratele Mladin Gheorghe a scris: "Eu vin dintr-o familie foarte săracă și m-am căsătorit în 1954. Patru ani mai târziu, la 16 decembrie 1958, am fost arestat împreună cu alți frați din aceeași biserică și condamnat la 20 de ani de muncă greă. Acuzația? Complot împotriva statului socialist prin adunări în casele noastre pentru studii biblice neautorizate. Am stat în închisoare doar 4 ani datorită unui decret general de amnistie și, astfel, am fost eliberat pe 15 februarie 1963. (România comunistă dorea împrumuturi din Statele Unite și, în speranța că le va primi, a eliberat zeci de mii de prizonieri politici). Am umblat prin "valea umbrei morții", trecând prin următoarele penitenciare: Penitenciarul Timișoara, Gherla, Balta Brailei, Galați, din nou în Gherla, apoi Aiud unde am rămas mai mult decât în toate celelalte închisori. Din Aiud am fost dus la Penitenciarul Periprava (Delta Dunării) de unde am fost eliberat. Mărturisesc că, de-a lungul detenției, Domnul a fost cu mine și familia mea. Pe data de 16 decembrie 1958, la ora 10.00 noaptea, cinci angajați ai securității comuniste au intrat în casa noastră,

făcând toată noaptea o percheziție brutală a casei până la ora 5 dimineața. Desigur, nu au găsit nimic incriminator. Cei doi copii ai mei aveau doar 2-4 ani. Cu ochii acoperiți, împreună cu alți frați, am fost transportat dimineața la sediul poliției secrete din Timișoara, pentru a începe să fim interogați. Încătușați, cu fața la perete, nu ni s-a permis să facem o mișcare sau să vorbim un cuvânt unii cu alții. Interogatoriile au durat două luni. Știind că n-am făcut nimic rău, m-am înșelat imaginându-mi că voi fi eliberat și voi putea fi înapoi cu familia de Crăciun! De Crăciun am fost acuzat de conspirație împotriva regimului socialist și condamnat la 20 de ani de închisoare în regim forțat de muncă greă. A fost un moment groaznic și a fost greu! Tot ce am făcut a fost participarea la studiile biblice la domiciliu. Am fost întrebați în repetate rânduri cine a fost "capul" organizației noastre. La aceasta am repetat din nou și din nou răspunsul nostru, "Domnul Iisus Hristos". I-am spus asta interogatorului și cuvintele mele au fost înregistrate în dosarul meu de acuzare: "Domnul Isus a promis că se va întoarce și biserica sa va fi rapită la cer chiar dacă s-ar afla într-o închisoare comunistă". La început, am fost ținut în închisoare în orașul Timișoara. Eram 100 de prizonieri într-o singură cameră. Condițiile erau atroce, dar ne-am bucurat de posibilitatea de a ne întâlni cu alți creștini. Ne-am rugat în șoaptă, și am repetat din memorie Cuvântul lui Dumnezeu unii altora. Între închisori eram transportați în vagoane-închisoare de cale ferată închise, umplute până la refuz cu pușcăriși, având lanțuri grele la picioare. Aceste vagoane-închisoare nu erau decât vagoane de vite, fiecare transportând 50 de pușcăriși. În lagărul de muncă în care ne aflam, sarcina noastră era să construim cu mâinile goale (purtând în roabe cantități incredibile de pietre și moloz) un canal scurtând drumul fluviului Dunărea. Lucrând în grupuri la această muncă, am întâlnit alți creștini și am profitat de perioadele de odihnă pentru a cânta cu voce joasă un cântec creștin. Când gărzile comuniste s-au prins ce făceau prizonierii creștini, l-au bătut pe unul până când omul a leșinat.

Într-una din închisori în care am fost, în orașul Galați, închisoarea fiind veche și construită înaintea comunismului, celula de închisoare fusese camera în care era biserica pentru această închisoare. Comuniștii transformaseră biserica într-o celulă de închisoare. Când am fost eliberat, a trebuit să mă prezint din nou la sediul central al miliției. Ofițerul comunist a întrebat sarcastic: "Ce ați învățat în cei patru ani de închisoare (comunistă)?" I-am răspuns că nu am regrete din moment ce în Biblie scrie: "De altă parte, știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume spre binele celor ce sunt chemați după planul Său." (Romani 8:28). Ofițerul comunist, nevenindu-i să creadă, a strigat celorlalți ofițeri prezenți la secția de miliție, "ascultați-l pe ăsta (acest creștin), este fericit că a fost întemnițat!" În cei patru ani petrecuți în închisorile comuniste, copiii mei având 2 și 4 ani, lasați de mine în urmă, acasă, au întrebat în mod repetat pe mama lor: "Unde este tati?" Soția mea a încercat să-i liniștească, explicându-le că tatăl lor se află într-o călătorie lungă și că se va întoarce să le aducă bomboane. Și chiar s-a întâmplat așa, deoarece, după ce am fost eliberat, soția mea a adus puțini bani pentru a ne plăti transportul. Căpitanul vasului pe Dumăre care ne-a transportat, știind că tocmai veneam din închisoare, nu ne-a cerut bani și am avut astfel banii pentru a cumpăra niște bomboane pentru copii. Închid această mărturie cu versetul din Evrei 9:28 unde este scris despre Domnul nostru Iisus: "Se va arăta a doua oară, nu în vederea păcatului, ca să aducă mântuirea celor ce-L așteaptă."

Creștini ajutați cu darurile voastre!

Cinci și Șapte Ani de Închisoare pentru Predicarea Evangheliei

Pusok Miklos, senior (1906-1980), pastor reformat, a fost arestat pentru credința sa pe 18 iunie 1958 împreună cu fiul său Miklos. Comuniștii i-au confiscat casa și bunurile mobile. Percheziția casei a început la miezul nopții și a durat până dimineață. Interogatoriul său a avut loc la Cluj-Napoca, și a fost supus unui tratament dur și sever. Înainte de a fi arestat, i s-a dat posibilitatea de a deveni informator al poliției comuniste, lucru pe care nu l-a acceptat, fiind dispus mai degrabă să fie condamnat la cinci ani de închisoare comunistă. Motivul real al arestării a fost acela de a fi chemat creștinii să participe la viața religioasă publică. Pentru Domnul Iisus a acceptat sentința cu demnitate. După ce a fost condamnat, nu i s-a permis să-și ia rămas bun de la familia sa.

Pusok Miklos, junior, născut în 1933. (pastor reformat, calvinist, fiul celui de mai sus.) Mărturia lui: " La 18 martie 1958 m-am căsătorit, dar am apucat să trăiesc numai trei luni cu draga mea soție deoarece pe 18 iunie am fost arestat de poliția secretă comunistă. Într-un fel am prezis această închisoare deoarece doar câteva zile înainte predicasem din 1 Petru 4: 12-13, "Preaiubiților, nu vă mirați de încercarea de foc din mijlocul vostru, care a venit peste voi ca să vă încerce, ca de ceva ciudat care a dat peste voi; dimpotrivă, bucurați-vă, întrucât aveți parte de patimile lui Hristos!"

Șapte ofițeri comuniști au descins pe neașteptate la noi acasă și după multe ore de percheziție au confiscat la fața locului înregistrări religioase și Biblii pe care le aveam, l-au arestat atât pe tatăl meu cât și pe mine. În timpul interogatoriului când am fost întrebați ce activitate a bisericii clandestine desfășuram, le-am povestit cum discipolii lui Isus, Martha și Maria, l-au primit pe Isus în casa lor din Betania. În același mod, ca pastori, tatăl meu și pe mine, am încercat să îl primim pe Iisus în inimile noastre și am răspândit mesajul Lui de dragoste în jurul nostru. Interogatoriile au fost dure și au durat zi și noapte peste 3 ½ luni. În timpul ultimului interogatoriu m-au momit cu propunerea de a fi eliberat, cu condiția să promit să mă rog doar în casa mea și să nu mărturisesc credința în mod public, și deasemeni, să nu dezvălui nici o informație despre detenția noastră. M-am referit la slujitorul despre care ni se descrie că a primit o monedă pe care a îngropat-o în pământ (Parabola Talanților, Matei 25:14-30). Am încercat să explic acestor torționari comuniști, că nu vreau să fiu ca acel slujitor și să nu împărtășesc bucuria mea de a fi găsit mântuirea." La proces, principala acuzație a fost că noi, în calitate de creștini, suntem dușmani ai guvernului ateist comunist aflat atunci la putere. Am fost condamnat la șapte ani de închisoare comunistă și șapte ani de pierdere a drepturilor civile și confiscarea tuturor averilor. Ne-am adus aminte de cuvintele încurajatoare din Biblie: "vouă vi s-a dat harul nu numai să credeți în El, ci să și pătimiți pentru El " (Filipeni 1:29). Deși familiile noastre erau prezente la proces, nu am avut ocazia să le spunem la revedere. "

"În celulele noastre de închisoare, eram doi sau trei deținuți pe un pat. Dieta zilnică consta din 100 de grame de pâine și de apă în care, numai câteodată, plutea o bucată de cartof sau o fasole. Gărzile comuniste erau foarte dure și aspre cu noi. În timpul zilei, ni se permitea să stăm pe o bancă; cei care se lungeau pe pat erau scoși din celulă și bătuți cu cruzime. Am petrecut opt luni în închisoarea din Gherla. La 25 mai 1959, am fost dus la muncă forțată pentru a construi un drum în Delta Dunării. Am fost în mai multe colonii de muncă și în 1961, în unul dintre ele, împreună cu alți creștini ale căror nume ar trebui să fie cunoscute, precum Szoke Laszio, Nagy Jeno (profesor de teologie) Kiss Sandor, Balogh Bela și chiar tatăl meu (vezi mai sus). Ne-a plăcut să fim împreună, deși condițiile erau mizerabile. Într-o căldură arzătoare vara și în frig crâncen iarna, eram între 200 și 300 de deținuți într-o baracă acoperită cu carton cu smoală. Un remediu special împotriva tristeții a fost versetul biblic pe care l-am primit la nunta mea: "Iisus le-a răspuns: "Se pot jeli nuntașii câtă vreme este mirele cu ei? " (Matei 9:15) Da, Isus, mirele ceresc era cu noi. Ne-am bucurat când ne-am putea întâlni cu alți credincioși întemnițați să ne rugăm împreună și, de asemenea, să luăm oarecum pe furis, cina Domnului cu ei."

"Am supraviețuit închisorii comuniste. Am trăit cuvintele rostite de Domnul nostru, Isus care a răspuns: "Adevărat vă spun că nu este nimeni care să fi lăsat casa, sau frați, sau surori, sau tata, sau mama, sau nevasta, sau copiii, sau holde pentru Mine și pentru Evanghelie și să nu primească acum, în veacul acesta, de o suta de ori mai mult: case, frați, surori, mame, copii și holde, împreună cu prigoniri; iar în veacul viitor, viața veșnică. " (Marcu 10:29-30)

Darurile voastre ne-au permis să ajutăm financiar orfelinatul Agape din Pașcani, România, un orfelinat fondat de părinții mei, Richard și Sabina Wurmbrand; Liceul Richard Wurmbrand în Iași, România și mulți creștini vârstnici (între 70 și 100 ani), care au petrecut ani în închisorile comuniste din Europa de Est datorită mărturiei lor creștine. Unii dintre ei au fost ținuti în celule comune împreună cu părinții mei. Urmatoarele fotografii spun tot. Mulțumim pentru rugăciunile și cadourile voastre. Mihai Wurmbrand.

“Religia curată și neîntinată înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, este să cercetăm pe orfani și pe văduve în necazurile lor și să ne păstrăm neîntinați de lume.”
(Epistola Apostolului Iacob 1:27)

Creștini ajutați cu darurile voastre!

Condamnat pentru Predicarea Evangheliei la 4 Ani de Închisoare

Predicatorul pentecostal român, fratele Caraman (decedat), a fost arestat prima dată în timpul comunismului în 1950 și a muncit într-un lagăr de muncă la construcția Canalului Dunăre-Marea Neagră. Peste 100.000 de prizonieri politici, inclusiv soția pastorului Richard Wurmbrand, Sabina, au fost forțați să lucreze în condiții de înfometare. Deținuții mâncau iarbă și coajă de copac pentru a-și domoli foamea. În aceste vremuri de foame intensă, Caraman își repeta adesea descrierea pe care o găsim în Pilda Fiului Risipitor, despre care este scris: "Mult ar fi dorit el să se sature cu roșcovele pe care le mâncau porcii, dar nu i le dădea nimeni." (Luca 15:16) El a descris modul în care numeroasele grupuri de prizonieri politici care munceau erau păziți de un câine polițist ciobănesc-german. Acest câine a dispărut, iar șeful comunist al paznicilor a fost zguduit să afle două zile mai târziu, că prizonierii, de foame, ucisese și mâncaseră câinele.

Odată, Sabina Wurmbrand a avut ocazia să-i spună comandantului taberei comuniste de muncă: "din moment ce torturați creștinii pentru a construi acest canal, nu veți avea binecuvântările lui Dumnezeu și acesta nu va fi terminat". Într-adevăr, acest canal a fost pornit de la ambele capete, să se întâlnească în mijloc. În mod incredibil de adevărat, aceste lucrări la canal au fost concepute și întreprinse de ingineri comuniști care aveau educație puțină, dar fuseseră promovați politic și mai ales au fost săpate manual cu deținuți politici. Cele două săpături, în loc să se întâlnească în mod corespunzător la mijloc, au ajuns la o distanță de 30 km. Săpăturile au devenit o groapă cu noroi și, ca pedeapsă, principalii vinovați, comuniștii de rang înalt, au fost condamnați să fie împușcați. Ca urmare, Caraman a fost eliberat din această lagăr de muncă de la Canal în 1951. Și-a continuat fără frică propovăduirea evanghelică, străbătând întreaga țară și astfel a fost foarte bine cunoscut creștinilor români. Acum se poate publica, cum a fost ajutat foarte mult în activitățile sale creștine clandestine de către familia noastră Wurmbrand.

După mai multe arestări și detenții scurte, el a fost condamnat în 1963 la 4 ani de închisoare comunistă sub acuzația de "a fi complotat împotriva statului". El a cerut să i se spună în ce mod a complotat împotriva statului communist. Procurorul comunist nu a fost în măsură să aducă martori pentru a susține acuzația. La proces, Caraman a aflat cum comuniștii fabricaseră în totalitate o mărturisire din partea sa că a comunicat Organizației Națiunilor Unite despre lipsa libertății religioase în România comunistă. Versetele sale biblice preferate erau: 1 Cronici 18: 6 și 2 Samuel 22: 1, după cum urmează:

"Domnul ocrotea pe David oriunde mergea" și: "El a zis: "DOMNUL este stânca mea, cetățuia mea, izbăvitorul meu. Dumnezeu este stânca mea, la care găsesc un adăpost, scutul meu și puterea care mă mântuiește, turnul meu cel înalt și scăparea mea. Mântuitorule! Tu mă scapi de silnicie. Eu chem pe DOMNUL cel vrednic de laudă și sunt izbăvit de vrajmașii mei.".

După căderea comunismului în România, Caraman împreună cu alții au întemeiat o editură creștină, care a depozitat o mare cantitate de literatură creștină, chiar în celula comunistă în care pastorul Richard Wurmbrand fusese ținut mai bine de doi ani în izolare.

Creștini ajutați cu darurile voastre

Fratele Ilie Neamțu a murit în luna mai 2018 la vârsta de 85 ani. De un curaj de neînfrânt în timpul comunismului, a făcut publică mărturia sa creștină vorbind oamenilor pe stradă, în trenuri, în autobuze, la locul de muncă, ș.a.m.d. Pe 1 iulie 1985 a fost răpit de pe stradă de securitatea comunistă. Soția și cei șapte copii au rămas fără mijloace de trai. Creștinii din jur i-au ajutat oarecum să depășească această situație .

Neamțu a fost torturat să dea declarații că nu va mai evangheliza, nu va mai ține întruniri ilegale sau organiza botezuri. El a răspuns celor care îl torturau, “Mâna mea dreaptă va semna după ce mi-o veți tăia și altcineva va ține mâna retezată și îmi va falsifica semnătura.” După o bătaie ofițerul comunist i-a strigat înainte de a trânti ușa de la celulă, “aici îți vor putrezi oasele. Nici măcar Dumnezeu în care crezi tu, nu te va scoate de aici.” A rămas în această celulă un an și jumătate, fiind înfometat, bătut, interogant.

Aflat într-o stare de slăbiciune extremă, rugăciunile lui erau formate doar din cuvintele, “O, Doamne” amintindu-i neîncetat cum în Evanghelie Domnul Iisus s-a rugat pentru apostolul Petru ca acesta să nu-și piardă credința. Domnul Iisus este descris vorbind apostolului Petru în Luca 22:32 spunându-i: “Dar Eu M-am rugat pentru tine, ca să nu se piardă credința ta;” Acest creștin român chinuit îl implora pe Domnul Iisus să facă la fel pentru el, îi cerea Domnului Iisus să se roage deasemeni și pentru Ilie Neamțu.

Neamțu povestește cum, fiind închis într-o celulă întunecoasă și înghețată la 5 metri sub pământ, deodată, după rugăciune, și-a simțit trupul încălzit până la punctul în care s-a speriat gândind că și-a pierdut mințile și nu-și mai poate simți corpul. Neamțu știa o bună parte din Biblie pe de rost. În mod miraculos i-a venit în minte versetul din Psalmii 89:19, “Atunci ai vorbit într-o vedenie preaiubitului Tău...” pentru că într-adevăr avusese o viziune incredibilă: ca și cum ar fi fost proiectat pe peretele celulei, mai multe grupuri de creștini păreau că se roagă pentru el. Sub imagine a apărut versetul din Iacov 5:16, ”Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit.” A înțeles că, cu cât este mai fierbinte rugăciunea sa, cu atât trupul i se va încălzi și l-a slăvit pe Domnul. Nu și-a pierdut mințile. Sub presiunea guvernului american dictatorul comunist Ceaușescu a trebuit să dea un decret de eliberare a tuturor acestor deținuți politici condamnați la patru ani de închisoare sau mai puțin. Neamțu a fost condamnat la 2 ani și șapte luni. Deși spera la o eliberare imediată, aceasta nu s-a întâmplat. Mai mult, pentru a-l tortura, i s-a comunicat că sentința i s-a revizuit mărindu-se la 7 ani și jumătate închisoare, astfel încât nu putea fi eliberat prin decretul cel nou. Ambasadorul SUA fiind încunoștințat de această încercare specific comunistă de a păcăli guvernul SUA, a făcut personal o vizită acasă la Neamțu pentru a se convinge cu ochii lui că Neamțu nu a fost eliberat. Atunci ambasadorul a intervenit la membri ai Congresului SUA și în acest fel Neamțu a fost eliberat. În cele din urmă, în urma multor proteste internaționale, a fost expulzat din România comunistă împreună cu familia și lăsat să vină în Statele Unite. Aici a întâlnit creștini care, precum în viziunea lui, se rugaseră pentru el. După prăbușirea comunismului în România, Ilie Neamțu a părăsit Statele Unite și a continuat până în ultimile sale luni de viață munca misionară în satele din România.

Asociația Creștina Sabina Wurmbrand este o asociație non-profit definitivă prin hotărârea Judecătorei Sectorului 6 din 11.12.2015 în dosarul 31699/303/15, înscrisă în Registrul Asociațiilor și Fundațiilor la numărul 108 din 11.12.2015. Daruri pentru această lucrare misionară creștină se pot trimite la: Banca Comercială Română, Cod Swift: RNCBROBU; Conturi IBAN RON: RO27RNCB0068149171380001, US Dollar: RO97RNCB0068149171380002, EURO: RO43RNCB0068149171380004.